

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένεννιάτα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Άθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ε'σθειας προς έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Γιά τά τένα όμως μέρη — δέκα φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελέπη
ότι πωλομεν σώματα «Ρωμηοδ» άνελλιπη
προς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού μηνός 'Ιουνίου δεκάτη
και Βουλή άπόδος εντιλικτή.

Πεντακόδια δεκαέξη,
'στους Κορδονικούς θά φέξη.

**Φασούλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Π. — Και δέν μεύ λέγεις, σίμωνμα και λέρα τής Έλλάδος,
τό τί σημαίνει Γάδος,

όπου μ' αυτόν ό Θεόδωρής τόν κόσμον άνεστάτωσε
και τόν βαρύν του τόν δακμόν βροντόφωνος ελάττωσε,

κι' ίδίόγη τήν ελάττωσαν ό κόσμος ευφροσύνας ;

Φ. — Γάδος άλιπταστος έστιν ό βακαλάος, κτήνος,

ό μπακαλιάρος δηλαδή, έν άλλους λόγους ήτοι

έγω και σύ, ψωρίτη.

Κι' άφού πού λές ό Θεόδωρής έφτήνην τόν γάδον

προς χάριν τών φραγδών,

σπρίψας 'στόν περιούσιον λαόν τών θεωρειών

κι' έπόμενος 'στό πρόγραμμα τής οικονομικής,

ελάττωσε και τούς δασμούς παντοδαπών όσπρίων,
τών φασουλών, τών ρεβιθιών, καθώς και τής φακή.

Φτήνηναν οι μπακαλιάρει
και τό κόκκινο χεθίρει,
φτήνηνε κι' ό ταρμας,
πού πολύ τόν έκτιμας.

Τί χαρά μας, Περικλέτο,
άλλοι θά τόν τρώνε σάιτος,
κι' άλλοι μεσημέρι βράδου
μέ λιμόνι και μέ λάδι.

Τί Κορδόνικος άλήθεια ! ..
μέ φασόλια και ρεβιθια
θά παχύνης σάν γουρούνι,
κι' όπως λένε μερικοί
δέν θά τρώμε τήν φακή
καθώς τώρα μέ πωρούνι.

Κι' όταν άπορολόγητον μεθ' όλων τών λογιστών
θά έγυσει τόν γάδον,

βραστόν, ψιτόν, τηγνητόν, γλαυόν και σκορδαλιά,
Κορδοροκούμαρος θά λίσ και ερίτε τὰ βιολιά.

Κι' ὅταν ἴπὸ σπῆτι μούρηται κανίνας μουσαφίρης
ἄμειος ἢ κυρία μου φακή θὰ τοῦ προρίρη,
κι' αὐτὸς φακή χορταίνοντας θὰ γίνηται Φακίρης
κι' ἠμφλοσόκοπος ἱερεὺς ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ μὲ μεγάλην ἐκστασιὴν καὶ μάττα σὰν γαρίδα
πρὸς τῆς γαστρὸς θὰ στρίβεται τὴν χώραν τὴν σιμντήν,
καὶ θὰ νομίζῃ, Περικλῆ, πὺς βλίπει τὴν πατρίδα
ἰσπμορᾶζον ἄπληστον κι' ὡς γάδον ἀγαμνὴν.

(Ἐνῷ λαλῶν ἡ Φασούλης καλὰ προσιονίζεται
μια σκιά δασύμαλλος ἐξιχνίως ἱμφανίζεται.)

Φ.—Πῶς εἶσαι πού τοῦ προχωραῖς;...

Π.— Μὴν πλησιάζῃς... στίκα...

Σκ.—Γνωρίζετε τὸν Ἰσαάκ κι' ἰκεῖνην τὴν Ρεβέκκα;

αὐτοῦ τοῦ ζεύγους ἐμ' ἐγὼ πρωτότοκος βλαστός,
Ἡσαὺ ὀνομαζόμενος κι' ἐκ τῆς Γραφῆς γνωστός,
κι' ὅπταν αἰφνης ἤκουσα ὅτ' ὁ τᾶρον μου τὸν κρύον
πὺς εἰς τὸ μίλλον εἰ δαμοὶ θὰ λείψουν τὼν ὄσπριων
κι' ἀπὸ φακῆ τῆς Χανκάν θὰ πλημμυρῇ ἡ χώρα,
ἰσκήριτες περιχαρῆς ἢ λαίμαργος σκιά μου,
κι' εἶπα πὺς ἂν εἴτυχαινε νὰ ζῶ μαζί σας τώρα
δὲν θῆχανα γιὰ τὴν φακὴ τὰ πρωτοτόκιά μου,
γιατὶ καθὼς γνωρίζετε κι' ὡς ἡ Γραφὴ σας γράφει
ὁ κύρ Ἡσαὺ μὲ τὴν φακὴ δὲν ἔκανε νισάφι.

Φ.—Καλὰ νὰ πάθῃς, κύρ Ἡσαὺ καὶ γλαυοντὴ τοιφούτῃ,
πού δὲν γιννίθηδες καὶ σὺ ὅτ' ἐπὶ ἐποχὴν μας τοῦτῃ,
ἀλλ' ἰδίσθηδες ὅτους καιροὺς νὰ συλληθῆς τοὺς τότε,
πού δὲν μπόρουσας εὐκολα μὴδὲ φακὴ νὰ τρώτῃς.

Π.—Τὶ κοίναγε ἡ μάινκα σου ἢ νταρντανο-Ρεβέκκα
καὶ σ' ἔκαμα ὅτου Μωσὺ τοῦς χρόνους ἡ ζευζέικα;

Φ.—Τόση λοιπὸν ὅτο κράτος σας ὄσπριων ἦτο ὀπάνως;
ἀμμι γιατὶ, τοιφούτῃδες, δὲν σκούζατε καὶ αἰεὶ
νὰ διαγραφῆς τοὺς δασμοὺς ὁ τότε Δεληγηρῆνης,
ὁ Κορδοροκούμαρος ἐκεῖνος Μωσὺς;

Π.—Γιατὶ ὅτ' αἰρωτῆσεις μας δὲν ἀπαντᾷς, λιμάρῃ;

ἦταν φτηνὸς ὁ ταρμας, τὸ κόκκινο χαθίμα;

Φ.—Τότε πού καθὼς φαίνεται τῆς πείνας ἁκακάρωνάτε

τὸν γάδον τὸν ἀλίπστον ὡς πᾶσα τὸν πληρώνατε;

Π.—Καὶ δὲν μοὺ λίσ παρακλέδ' ὅτο νησιτικό σας γένος
πὺς μπόρετε νὰ γιννιθῆ Σαμψὼν ἀνδραιομίμος;

(Ἐτοὺς λόγους τοῦτους ἡ σκιά περίλυπος ἰστάθη
καὶ κράξασα Κορδόναρος τὰ ἄρρωσι κι' ἔλαθη.)

Φ.—Μυστήριον...

Π.— Ἐτρομάξα καὶ μ' ἔπιασε σπασμός.

Φ.—Μίγας ὁ τοῦ Κορδόναρχ Πρῶτολογιμῶς...

οὗτος μὲ ράβδον Μωσὺ κιννὴν ἰδὸν ἐγραξέ

καὶ τὰς σκιάς λιμάρηδων Ἐβραίων συνεταιράξῃ.

Ἦ Περικλῆτο φουκαρὰ καὶ γάδρε καὶ γάδε,

ὁ ρεβέρδος Κορδόνης διασαλίζει ταδε:

« Μείσα εἰ σύννερα χρυσὰ εἰ ὕθους καταναυάζω

καὶ πίντ' ἑκατομύρια περισσεύμα σας βγάλω,

περίσευμα χειροπιαστό, καὶ μὴτὰ θὰ μπόρῃσω

νὰ τὸ μικρῶν πῶ πάλυ μ' ὄσα κι' ἂν ἀφαιρῃσω.

Μὲ τοῦτο λημονήσατε μεγάλας σιτοδαῖας
καὶ μὲ νερὸ Καιοσαριανῆς γιμιστὸ τὰ κανάτια σας,
κι' ἂν λείψουν Δῆμων ἰσφοραὶ καὶ τίλη τῆς Παιδείας
πάλιν θὰ μείνουν ὅπως πρὶν τὰ πίντε μὲς ὅτ' αἰμάτια σας.
Ἦ Κορδοροκούμαρος καὶ ποῦρο πατριώται.

ὁ μίγας Θεοδωρῆς

ἀντὶ λαχάνων ὄσπρια σας ἴδωσι νὰ τρώτῃ

χαρὶς δασμοὺς βαρεῖς,

οὐ μὴν ἀφαιροῦγγοντὸν διὰ παντός θ' ἀφήσῃ

τὸν γάδον τὸν ἀλίπστον καὶ καθὼς σπασοερίσι.

Ἄσπυδοσία, κύριοι, κι' οὐτ' ἕνα μόνον ὄραμι

δὲν θὰ σὰς τρώγῃ κανενὸς ἢ ἔθικια παλάντζα,

καὶ τὴν Ἀστυνομίαν σας ὁ Κορδόνης θὰ κἀμῃ

διὰ τὴν ἐλευθεροσύμην ἐκ πάσης ἐπηρεΐας,

τοῦτῆστι καὶ πολιτικὴν καὶ Στρατιωτικὴν

συμφωνῶς μὲ τὸ κέρι μας καὶ μὲ τὰς εὐκαιρίας,

καὶ ταῦτην μ' ὑπεράσθηδον τόνοντες φακὴν

θὰ τὴν ἐλευθεροσύμην ἐκ πάσης ἐπηρεΐας,

καὶ παλλικάρια τῆς φακῆς θ' ἀναδειχθῶν πολλὰ

γιὰ δυνατὸ μπαγαλόραμα τῆς ράχης σας καλὰ.

Καὶ τέληρα βῆτα κριόμεν ὡς ὄλιος παριττόν

εἰς τὰ ζυμπόλυτα παιδιὰ βαναύσων ἀγροτῶν,

κι' ἀδικίως γιὰ τὰ μούτρα των οἱ Δῆμοι μας οἱ πρώτοι

μὲ δαπανῶν καλλέονται χαῶδες λαβυρινθῶς,

κι' ἄς μείνουν ἀναλαφάρητα νὰ τρώγουντ' ἐν ἰδρωτὶ

μὲ φασόλους, μὲ φακάς, μὲ κράμβας κι' ἱερβίνθους.

Ἦ ὅταν μὲ τὴν κατάρχησιν πολλῶν καὶ διαφόρων

Σχολείων θὰ καταργηθῶν τὸν Δῆμων τὸν ἀπόρων,

θὰ κερῖζον δι' νυχθημέρον δασκαλοὶ καὶ δασκαλοῖς

καὶ θὰ λερῶνουν πατριωτικῆς τῶν Ἰπουργείων σκάλας».

Κι' αὐτὸ τὸν ἄνωστος μὲς ὅτους παρόντας σάλους

ἐπὶ ποδὸς συνήγερον ἀβρότους τοὺς δασκαλοὺς,

καὶ διὰ γλώσσας λούσαντες τὰ μάλ' ἀρχαϊκῆς

τὸ κράτος τῆς Κορδόνας,

ἐκρυψαν ἐγγεῖριδον παληρὰς Γραμματικῆς

ἵπο μωροῖνης κλώνας.

Ἐγεθῆτε, κραυγαζόντων ἐντόνων,

τοιγαροῦν συμφορῶν ἤλεθε χρόνος,

τοιγαροῦν καταργουῦνται πηλλκὶ

τῶν θηλιῶν κι' ἀρρίνων Σχολαί.

Τὸ σερφὸ τῆς Παιδείας Πετριῶν

δεῦτε πάντες μὲ βῆμα ταχὺ,

κι' ἄς τοῦ πῆσῃ καθὼς τὸ καρδίῃ

κι' ἀπὸ πῆσῃ ἄς ἐκπαθῆ βροχῆ.

Δεῦτε πάντες μ' ἀρχαίους κανόνας

καὶ πρὸς πάντα πιστὸν τῆς Κορδόνας.

Ἦν δὲ τις πρὸς ἡμᾶς ἀντιλήξῃ

καὶ σολοίκως τὴν μνὴν ἐμπαιξῇ,

πᾶς πρὸς τοῦτον εἰπέτω εἰώπω

Κορδονίτκα, Θεορίτκα, κυνώπω».

Πᾶς διδάσκων, κᾶν θῆλιος κᾶν ἀρρην,

πρὸς κλίτω τὸν μάχημον Ἄρην,

Νῦν ὁ κύβος ἱερῖθω τῶν ὄλων.

κι' ως κοχλάζει με γούρπον έντός
μία χύτρα μεστή ρασιόλων
ας κοχλάζη τό στήθος παντός.

Είς καλύβας όρμουν χωρικάς
ανάκληθθα σμήνη τών Ούνων,
κι' εκδιώκουν μακράν γενικάς
τών άφώνων, τών χρήστων, τών χλούων.

'Αγωνίζου, χορεία δασκάλων,
ύπό τόμους στρυφών άνωμάλων.
Μή Σχολών καταργήσεις δεχθής
κι' άς γνωσθή τώ χορώ τώ λογάδι
πώς άν μείνη βιώδης ώς ίχθύς
γενησάμεθ' άλίπασται γάδοι.

Αυτά δικαιοτάτα δικαίως έκστομίζονται
πό δασκάλους δυστυχείς και τών γραμμάτων κριτικούς,
του μόνου μ' άπαρίμφορα και μεταχάς ψωμίζονται

Έγουν ώς επιδόρπια τους όπερουσελικούς.
Αλλά κι' έμεις άς κρύφωμεν ύπό μυρσίνης κλαδών
άλατιμένον γάδον,
ές σπύσωμεν την φλόγα των νά την άναρπύσωμεν
διά λαμπρών σπινθήρων,
έμίσους την άτέλειαν του γάδου νά σαλπύσωμεν
και πύραν τών Γαβείρων.

Μά πριν νά γίνουν όλ' αυτά, δίξου όπό τρις' στην πλά-
γάδι γάδων άνοστε χωρίς μιá στάλ' άλάτι. [τη,

Συνέδριον τών ποντικών άρδενικών και θηλυκών.

Είς τους ευδαιμονας καιρούς τής ίεράς Κορδόνας,
όπου χρυσούς ύπόσχεται πρós τους Ρωμικούς αϊώνας,
του Θεωδωρικά ην στακτιά φερούντος ρειθύνοντα
και τό στακτι καππίλο,
μείς 'στ' άλλα τά περίεργα του κράτους γαγονότα,
πού στρίβουν τό τερεβίλο,
μαζεύτηκαν κι' οι ποντικοί τών Έσωτερικών
είς μέρος μυστικών,
και κάποιος γεροπόντικας τοιαύτα προσφώνει
κι' όλους τούς συγκαίνει.

«Ω ποντικίνακι προσφιλεί και ποντικοί βαρβάτοι,
όπου χαλά καθίνας σας και Βασιληά κρεββάτι,
και σείς τά ποντικίδια με τά μικρά ματάκια,
πού μόλις τώρα βγαίτε τά πρώτα σας δοντάκια,
είς τής Κορδόνας σκίφειτε τόν κρατιών Ποντίσσηκα,
πού τόσα Νομοσχέδια ξεροπόντικα γαλίσηκα.

»Πρós δε και τό όημοσίον τό χρίος έξεχώρισε
κι' άφού τόν όρμον ήνοιξε πρós τας καινοτομίας,
τών γάτων τό προσωπικόν σπουδαίως περιώρισε
χάριν τής βελτιώσεως και τής οικονομίας.

»Πηδύσεται, χορεύσεται, και τής Κορδόνας ζήτω,
τόν κελιόν Κορδόνην σωτήρα μες κηρυττω,